

DOINA ROMAN

PREA MULȚI ZEI PENTRU UN DEȘERT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROMAN, DOINA

Prea mulți zei pentru un deșert / Doina Roman. - Pitești :

Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-47-2668-4

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Editura Paralela 45

Cuprins

Partea I

Prolog.....	7
Capitolul I	13
Capitolul II	38
Capitolul III.....	60
Capitolul IV.....	81
Capitolul V	103

Partea a II-a

Capitolul VI.....	121
Capitolul VIII	165
Capitolul IX.....	184
Capitolul X.....	209
Capitolul XI.....	231

Dictionarul Deșertului	257
------------------------------	-----

Capitolul I

„Calul ăsta are coaste de vexhal, dacă te lasă să-l încaleci înseamnă că îți este dat să te duci acolo unde trebuie să fii și unde ai ceva de înfăptuit. Nu te teme, mângâie-l ușor pe coamă, înfinge-te în șa și șoptește-i la ureche unde vrei să ajungi! Ține-te bine cu mâinile și cu picioarele, lasă capul în piept, uită tot ce știi și, dacă nu-ți dorești să ajungi acolo, mai bine nu îndrăzni! Lasă-l să te miroasă, nu te speria! O să vină întâi agale, fornăind și mușcând zăbala. O să încline capul să-ți miroasă sandalele, apoi o să ți se uite în ochi. Ai grijă să stai puțin în dreapta lui și să nu-i treci prin spate! Mișcă-te ușor, dar ferm, pe lângă el! Nu uita nicio clipă că s-ar putea să te arunce dacă simte că ești slabă! Nu-ți lăsa gândurile să zboare, nu zâmbi și nu plânge! Ține-l strâns pe pruncul Konos și zboară ca și când ai fi făcut asta de mii de ori! Când se oprește, nu te da jos! O să plece mai departe fără tine, fără voi, o să rămâneți într-un ținut unde nu trăiește nimeni, în Popasul de Cremene.

Acolo se află numai o găleată cu apă și un braț de fân cu semințe. Nu există timp decât pentru el. Vor fi mai multe popasuri până la Mănăstire. O să simți că-ți explodează capul, poate o să-ți curgă sânge din nas, o să vezi umbre și o să încerce să te atace, poate, un certesian de foc. Lipiți-vă mai mult de cal! Nimeni nu adună drumul ca el. Îl topește în copite. Nimic

și nimeni nu se poate ține după el. Nimic și nimeni nu-i poate lua urma. Nimeni pe lumea asta și în alte o sută de lumi nu are așa ceva. E mândria noastră. Ai încredere, mulțumește și roagă-te să te găsească! Și te va găsi când va fi timpul, nici mai devreme, nici mai târziu, Melia!"

Maximus se trezea din când în când cu mesajul ăsta în cap și, chiar înainte să deschidă ochii, un tropot de copite îi sfredelea craniul. Un galop nebun, strângea din pleoape, inima i-o lua la goană. Se freca la ochi, își ținea capul în palme și sunetul se stingea. Doar ecoul din creier repeta trunchiat: „Melia!... Calul care adună drumul... Konos!"

— La naiba cu gloaba asta și cu găleata cu apă! bombănea Maximus și nu sărea din pat până nu dispărea de tot imaginea vălătucului de praf stârnit de goana din capul lui.

Era nemulțumit că nu vedea niciodată cine vorbește; auzea doar glasul și vedea botul unui cal care păștea într-o poiană liniștită, alături de o herghelie pașnică. Punea totul pe seama unei obsesii mai vechi din copilărie, când se juca pe spatele unui cal de lemn, dar, dacă visul nu se repeta, era nervos și îngrijorat. În rest, se obișnuise ca de fiecare dată când revenea și era conștient de asta să încerce să se urce cu privirea mai sus de botul animalului, poate zărea ceva mai mult.

În Drigat, unde Maximus era profesor, în după-amiaza aceea era grevă generală, așa părea la prima vedere. Asta așteptau studenții, vreo 25 de tineri care agitau un steag murdar, ars la un capăt, un steag roșu împletit cu negru într-o coroană diformă, de parcă ar fi fost croită pentru o frunte în două colțuri; de fapt, asta și arăta, două jumătăți de coarne aurite și scâmoșate – Blazonul Ioanilor.

Nimeni nu știa cum ajunsese în mâinile lor. Nimeni nu agita pe stradă așa ceva fără să fie prins de o gheară tractoare, arma de temut a forțelor de ordine. Dar cum nu era o demonstrație organizată, studenții de la Opționale Universale își făceau de cap și, probabil, furaseră pentru câteva ore steagul.

Era duminică seara și Maximus se simțea deja obosit, mai ales că toată ziua, în loc să se relaxeze, trebăluise prin casă fără chef, dăduse la maximum muzica, se încinsese cu o bluză de trening la mijloc să nu-l tragă curentul, să nu înțepenească, și încercase să gătească. De obicei puneă ce avea disponibil în casă într-o oală și, gata, la cuptor. Mâncarea îi ajungea pentru două-trei zile și era mulțumit. Trebuia doar să stea cu ochii pe foc, să nu se ardă legumele. De fapt simțea după miros când sunt gata. Acum fredona o melodie și trăgea cu ochiul pe fereastră la grupurile pestrițe de oameni care băteau din palme, scandau lozinci tâmpite improvizate pe loc, cântau, aruncau cu sticle goale în garduri sau se cocoțau pe stâlpi să urle numai ei înțelegeau ce.

— Aduceți-vă aminte, oameni buni! răcnea unul deșirat în stradă. Ioanii ne-au adus aici și au întemeiat Fâșia. Au construit cele două orașe, ne-au dat de muncă să-i hrănim pe glotani. Minele de mezderi înghețați sunt ale noastre! Dacă le închidem, ăia mor de foame... Acum au cale liberă, am ajuns roboți și sclavi!... Ioanii umblau cu bilele de cusători în buzunar. Cum se crăpa o bucată din poarta prin care am venit, cum o cârpeau cu miile de ace care ieșeau ca norii din bilele lor, de nu mai intra nici mama luminii. Pășeau pe lângă Fâșie ciudații universului, dar nu îndrăzneau să treacă de Ioani... Și acum ce avem?

Tot el răspundea:

— Batjocură fără rost, vorbe,eretici! Ascultați, ascultați cum am luat-o toți razna! Aplauze și ticneală. Revolte artistice, cântece fără rost, praznice fără sfinți, bătălii fără arme, dragoste fără speranță, semnul crucii fără credință, amintiri false!... Unde-i omenirea și pe cine plânge?

Deșiratul căska ochii mari, lumea trecea pe lângă el și nu-l băga în seamă. Se lăsă păgubaș, coborî de pe jumătatea de stâlp unde se urcase și scuipă cu năduf.

Lui Maximus nu-i ardea de ieșit în stradă, n-avea niciun gând, nu că ar fi fost mulțumit cu viața lui, dar era convins că nimic nu se va schimba. În fond, cine să-i asculte? Ulcelele? Forțele de ordine parcă erau surde și mute, nu interveneau decât dacă se spărgeau vitrine, se dădea foc... În rest, nu se clin-teau. Oricum nu puteai să treci de ele când făceau zid. Chiar fără scuturi erau ca stânca. Doar dacă le spărgai cu barosul, cum făceau unii din Piața Nullah, puteai să le scoți din circuit. Auzise că se organizau clandestin asemenea spectacole pe bani buni, într-o coșmelie defaectată de la marginea orașului.

Aduceau câteva ulcele returnate la magazinul lui Roca și se făcea concurs – cine sparge mai repede o Femeie-de-Lut. Niște derbedei ăia care se distrau cu ulcelele, niște dezaxați... Uite, pentru asta ar fi ieșit și el să demonstreze, pentru drepturile și combaterea abuzării Femeilor-de-Lut. Nu l-ar fi ascultat, evident, nimeni și avea el o vorbă: „La noi, când urla pe stradă, e ca atunci când urla în baie, după aia tragi apa”.

Închise fereastra și se așeză pe fotoliul lui preferat, decolorat și mâncat de carii, dar încă țeapăn, dădu pe gât un păhărel de alcool „de calitate”, așa cum îi plăcea, și închise ochii. *Micile plăceri fac viața mai frumoasă* – gândea Maximus, plescăind ca să simtă gustul de fructe din tărie și plimbând-o pe cerul gurii.

În clipa aceea sună cineva la ușă. Bărbatul sări de pe fotoliu și se duse către intrare, dar nu ajunsese să deschidă că în spatele lui o bubuitură îl făcu să-i tresară inima și să înțepe-nească. Un pietroi cât două palme desfăcute îi făcuse geamul zob și se oprise la o jumătate de metru de el.

Ochii îi ieșiră din orbite, uită să se ducă la ușă și, cum era repezit din fire, luă piatra, se întoarse la fereastră, o deschise furibund și aruncă la nimereală în mulțime, răcnind:

— Te omor, mă, imbecilule care ești, pe mă-ta de ticălos, demonstrează pașnic că îți tai gâtul!

De jos, o ploaie de înjurături și de promisiuni care mai de care mai colorate.

— Vino jos, șobolane, să ne batem, stai pitit și înjuri, vino-ncoa’ să ne măsurăm ca bărbații!

Sonerie zbârnaia întruna, ceea ce-l enerva și mai tare pe Maximus, care era roșu la față după ce transpirase brusc. Înghăță o bătă de lemn noduroasă, pe care o avea pe balcon lângă sacul de cartofi dulci, apoi se repezi la ușă, hotărât să altoiască zdravăn orice intrus.

— Intră, mă, că te fac zob!

Omul deschise ușa pregătit: cu băta în mâna dreaptă, cu stânga gata să trântască ușa și cu piciorul bine înfipt în față.

În prag, Lavia, înaltă, athletică, frumoasă, blondă, cu buze senzuale, sări un pas înapoi, la timp să nu și-o ia. Țipă speriată:

— Ce-ai, Max? Mă aștepti cu băta?

— N-am nimic! răcni bărbatul la rândul lui. N-am nimic, ai venit mai devreme și eram gata-gata să-ți trag una, crezând că sunt ăia de afară. Uite ce-au făcut! zise și-o târi pe femeie să-i arate geamul spart, dând din mâini fără sens și fără oprire.

— Potolește-te! zise Lavia, care avea cearcăne de obo-seală. Adu un fâraș să strângem cioburile și ceva să punem în geam!

După ce făcură ordine și Maximus termină cu bombăne-lile, răsuflară ușurați și bărbatul își aduse aminte că ar trebui să o invite să ia loc. El se așeză tot în fotoliu, cu băta lângă el. Sări însă din nou, ca un arc, să controleze dacă a încuiat și abia atunci se mai liniști și vorbi.

— Scuză-mă, Lavia, masa mea e așa de pătată, încât a trebuit să o acopăr cu mai multe ștergare... Te deranjează? Ia uite, au rămas și cioburi! La naiba!

Lavia nu-i răspunse imediat. Se uită la masă, dar nu îndrăzni să ridice vreun colț. Cârpele arătau cel puțin nefolosite pe partea pe care erau acum.

— Ah, nu-ți face griji, arată excelent totul!

— Uite, servește-te! continuă Maximus și împinse în fața femeii o farfurie de un verde chinuit. Aduse oala cu mâncare aburindă și strecură niște vorbe că a gătit special pentru ea, să-i spună dacă îi place, în timp ce trăgea cu coada ochiului la fereastră.

— Mor de foame, ce bine miroase! spuse Lavia cu nările dilatate de mireasma bucatelor. Stai să mă spăl pe mâini!

— Oh! suspină speriat Max, trebuie neapărat?

Și, văzând că Lavia se uita întrebător la el, adăugă:

— Ei bine, poți să intri! Dar închide ochii, sunt niște pui de petrame morți în baie, mi-e silă să-i arunc. Poate aduc pe cineva să curețe.

Lavia nu-l mai ascultă, intră în baie. Ce naiba, văzuse multe la viața ei! Clar nu o speriau zoaiele de pe chiuvetă, praful cu care se obișnuise deja, în schimb, da, petramele, ca niște bulbi de ceapă aurii, rotunzi și plini cu lichid vâcos, arătau apocaliptic în baia aceea mică, gri, luminată de un bec chior și plictisit.

În spate i se păru că mișcă ceva și se întoarse brusc. Petrama o luă la fugă în jos spre podea. Lavia apucă un papuc, ceapa cu piciorușe o zbughi în colț, la îmbinarea peretelui, unde n-avea cum să o plesnească. Se auzi jap, jap, aiurea, viteza gănganiei era prea mare. Reflex, izbi cu pantoful, care se umplu de terci pe talpă. Lavia o strivise, apoi se cutremură de o silă subțire și înclaiată. Se șterse cu hârtia igienică, se spălă pe mâini încă o dată, dădu să se șteargă și atunci ușa se deschise. Maximus îi îndesa sub nas un prosop mic luat de la o promoție pentru pastă de dinți.

— Uite, șterge-te pe ăsta, e nou!

Privirea îi căzu pe găngania strivită și întreabă supărat:

— La tine acasă așa le omori? E plin orașul de ele, știi că ale naibii eliberează spori și se înmulțesc și mai tare așa? Trebuie să le lași să moară de moarte bună.

— Asta era cât pe ce să-mi cadă în păr, se răzvrăti femeia. Ai putea să le aduni și să le arunci, să faci spori afară, nu aici. Ciurma aia de unde crezi că vine?

— Hai, Lavia, gata, dă-le dracu', închide repede ușa că acuma te văd cu spume la gură! În ultima vreme nici nu mai știi ce reacții dau nenorocirile astea. Hai să bem ceva!

Și bărbatul scotoci într-un raft, scoțând două pahare cu picior. Arătau ca două sfeșnice și, inițial, Lavia crezu că va pune niște lumânări în ele. Când colo, Maximus turnă un lichid alb, translucid și zise:

— Dă noroc dacă nu bei, te ajut eu, să nu risipești! Mai am cât de-o împărtășanie, de la o fostă. Zicea că e de la șeful pompierilor. Trăiască, să ne aprindă focul!

Lavia dădu noroc, sfeșnicul-pahar scoase un clinchet ușor și lichidul se agită devenind gălbui. Femeia nu bău și încercă să pună paharul jos.

— Nu pune jos, nu pune jos, bea măcar o gură! râse Maximus, deja cu chef.

Băutura era a naibii de tare. Îți luaui mâțele foc, îți amorțea gura, puteai să mănânci orice după aia, că nu mai simțai niciun gust.

Lavia înmuie buzele în licoare și înghiți tocmai când vuietul străzii crescuse și începură să se audă trosnituri. Se repeziră amândoi la fereastră, la timp să vadă cum ulcelele intrau cot la cot în demonstranți. Oamenii împingeau în scuturi și se propteau cu picioarele în asfalt. Ulcelele se comportau de parcă nu aveau pe nimeni în față, mergeau ritmic, pas după pas, pocnind sinistru cu bocancii în caldarâm. Șirul de pe aripa dreaptă înainta în flăcări, pentru că cineva aruncase o sticlă cu petrol în ele. Un dobitoc, ele nu se întărâtau și nu ardeau. Doar înaintau cu uniforme care sfârâiau pe ele fumegând și se carbonizau. Cine avea minte o lua la sănătoasa.

În mijlocul încăierării se auzeau loviturile bătelor în capete, în scuturi, în tot ce se nimerea. Unii aduseseră lanțuri

pe care le foloseau ca pe lasouri să oprească forțele de ordine, iar strigăte, mâini rupte... Un grup adusese un coș cu petrame mari, coapte, și începuse să arunce cu ele de pe margine în mulțime.

În câteva clipe, aerul se umplu de spori aurii și demonstrații începură să fugă care încotro.

Răsete fantomatice se deșirau precum evantaiul vechi în norul care acoperea soarele. Un ghem învelit în fum și arpegii prelungi se prăvăliră peste orașul cu ziduri bătrâne. Cântecul Alteei începu, iar fluxul de sunete ținea fiecare piept viu într-o tensiune vibrantă. O miasmă acră, teribilă îi izbi, făcând petramele să crape.

— Închide fereastra! țipă Lavia. Dă o pătură să astupăm geamul!

Când tocmai acopereau și ultima bucată de fereastră, zăriră camioanele și ambulanțele cărând oamenii care începuseră să tremure, cu spume la gură, cu ochii dați peste cap, în contracții tetanice.

— În câteva ore o să-și revină, nu te speria! șopti femeia uitându-se la Maximus, care privea în gol.

— Dacă spui tu... Azi nu ești de serviciu? Nu trebuia să fii acolo? Întrebă bărbatul și arătă cu mâna la stradă.

— Nu, azi mi-am luat liber ca să vin la tine, zâmbi ea și ciocni cu păhărelul-sfeșnic, după care stinse lumina în încăperea. O lăsa doar pe cea din hol, să fie mai romantic.

Amândoi aveau inimile sub presiune, totuși Max nu dădea semne că are de gând să o ia în brațe. Începu timid, cu ochii în jos, să povestească.

— Azi-noapte am visat iar gloaba aia...

— Calul vrei să spui?

— Da, și iar am auzit glasul acela de care ți-am povestit.

— A mai zis și altceva?

— Nu, la fel, același lucru. Dacă vrei, îți mai spun o dată cuvânt cu cuvânt.

Lavia i se cuibări în brațe, încercă să-l sărute pe gât, dar bărbatul nici măcar nu tresări. Ea torcea ca o pisică, iar Maximus continuă cu ochii în podea.

— Tu poți să mă pupi, nu mă deranjează... și glasul spunea: „*Nimeni nu adună drumul ca el. Îl topește în copite. Nimic și nimeni nu se poate ține după el.*”

Lavia îi sufla în ureche, îl săruta cu limba ei mică și fierbinte. Maximus stătea drept, de parcă înghițise coada măturii, zâmbea și repeta în continuare visul-obsesie.

— Mai dă-o dracu' de gloabă, Max! șopti Lavia. Lasă-l naibii să alerge unde vrea el! Sigur ai citit asta undeva, de unde cai aici?! Niciunul dintre noi n-a văzut cai decât în poze.

Afară scrășneau roți de camion, se auzeau lătrături de rancul și trosnete seci de metal lovit cu băta.

Un țipăt de copil, slobozit din adâncul plămânilor, îi făcu să încremenească îmbrățișați. După care se lăsă liniștea. În noaptea de smoală se auzeau zgomote slabe rașchetând ten-cuiala lăptoasă și se întrezăreau umbre strecurate pe lângă pereții casei-tip, cu pridvor, de la numărul 212 din Drigat.

Încă nu-și dăduseră drumul când un zgomot înfundat de copite pe caldarâm îi făcu să înghețe. Maximus zvâcni, mai-mai să o arunce pe Lavia peste bibliotecă – ceea ce i-ar fi produs o mare mâhnire, pentru că nu suporta să se atingă cineva de biblioteca lui – și, din doi pași, ajunsese la fereastră. De afară, un nor de praf și un val de aer rece năvăliră deodată în încăperea.

Bărbatul își acoperi instinctiv fața cu mâna și vorbi chiu-nuit:

— Ai auzit și tu?

— Galopul? Da!

— Atunci nu-s nebun.

— Poate suntem amândoi, se repezi Lavia și astupă fereastra la loc.

— Hai afară! o îndemnă bărbatul și puse mâna pe băta de lângă fotoliu.

— Nu, e prea primejdios acum, știu ce se întâmplă după ce se azvârle cu petrame în demonstranți. Potolește-te, într-o zi o să ne sufocăm cu toții! O să paralizăm, n-o să știm când Altea o să nuntească împreună cu sufletele noastre și o să ajungem toți în Jumătatea Galbenă. Măcar să tragem o beție glorioasă înainte!

Nu apucă să termine, că fața ei ca de zeiță rătăcită într-un timp străin se strâmbă. Maxilarul i se duse spre dreapta, în timp ce mâinile îi înțepeniră cu degetele curbate în sus. Maximus sări ca ars.

— Nenorociții de spori! Lavia, iubito, nu te speria! I-ai inhalat fără să vrei, dar o să am grijă de tine.

Femeia se prăbuși pe canapea, țeapănă, cu capul într-o parte. Ochii ei mari și frumoși deveniră sticloși, în timp ce gura rămase larg deschisă.

Bărbatul își păstră cumpătul și acționă rapid. Îi prinse limba cu un clește pentru cuburi de gheață, să nu și-o înghiță, o așeză pe canapeaua lată și își trase un scaun lângă ea. Din când în când îi ștergea fruntea cu un prosop ud. Știa că altceva nu putea să facă.

Lavia mirosea frumos, așa cum ar trebui să miroasă un înger, gândea Maximus în timp ce își mușca buzele.

Avea o inimă așa de bună, că până și necuratului îi era milă. Da, de aia era cu el, de aia nu-l părăsea, era prea bună, muncea prea mult, se epuiza, nu se plângea niciodată. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ea, ar fi fost de datoria lui de bărbat să o apere, să o ajute într-un fel. În fond, s-ar fi putut implica în găsirea adevărului despre nenorocitele astea aducătoare de paralizii temporare.

Adevărul e că multă vreme n-au băgat serios în seamă faptul că sporiile petramelor dădeau mâncărimi, înroșiri ale pielii, pe urmă tremurături, spasme cu spume la gură, însă, din cauza faptului că simptomele nu durau mai mult de două-trei ore, le-au tratat ca pe alergii.

Lavia începu să respire mai bine și degetele îi reveniră, încet-încet, la normal, flexibile. Abia atunci se întinse Maximus lângă ea, îmbrăcat complet, ținând palma lângă obrazul femeii ca să-i simtă răsuflarea.

Ațipi într-un târziu și visă că are mâna ruptă în trei locuri și că își adună bucățile ca pe ciolanele pe care le pregătești de piftie, ciopârțite de la încheieturi.

Lângă el, un bărbat înalt cu trăsături lemnoase, gri, ținea o sfoară groasă cu nod ca pentru spânzurătoare și îl iscodea.

— Ai cheia? Trebuie să închizi poarta.

Maximus i-ar fi răspuns, dar buzele îi erau lipite. Întrebă din priviri: „Care cheie?” și Lemnosul din vis răspunse fluturând ștreangul.

— Tu n-ai vrut să te așezi în genunchi și să juri credință Alteei, tu trebuie să ai cheia! Încuie sau coase odată poarta aia blestemată!

Dimineata strada era curată, cisternele împrăștiaseră amestecul de chimicale care țineau sporiile petramelor imobilizați. Agitația, provocată de demonstrația de cu o seară în urmă, trecuse ca multe altele și nu ținuse decât două minute în grupajul de știri ale zilei.

De data asta, totuși, ceva nu era în regulă. Steagul cu blazonul Ioanilor o dovedea din plin. Era o jignire imensă pentru Drigat, dacă stăteai să te gândești, dar cine se mai gândea la asta când lucrurile o luaseră oricum razna de mult... Amintirea Ioanilor era fluturată în semn de protest, să nu se uite că undeva mai era o speranță.

Lavia a băut cafeaua în grabă, l-a pupat cu foc și a fugit la slujba ei din celălalt capăt al orașului. Era ofițer plin la Douășdoi. Avea un pluton de Femei-de-Lut în subordine. Înainte să închidă ușa, i-a strigat că e un plic pe masă.